

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **T. D. N.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, odbor cizinecké policie**, se sídlem K. H. Máchy 1266, Sokolov, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 10. 2025, č. j. 17 A 56/2025-37

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 1. 10. 2025, č. j. KRPK-77962-24/ČJ-2025-190022 byl žalobce podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (zákon o pobytu cizinců), zajištěn za účelem vycestování. Doba zajištění byla stanovena na 60 dnů. Žalovaná vyšla z toho, že žalobce dne 30. 11. 2023 podal žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání, které ale nebylo vyhověno. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobu s návrhem na přiznání odkladného účinku, který žalobě nebyl přiznán. V návaznosti na to byla žalobci stanovena lhůta k vycestování nejpozději do 15. 11. 2024. Dne 6. 12. 2024 se žalobce dobrovolně dostavil na Policii ČR (Krajské ředitelství hl. m. Prahy). Dne 29. 4. 2025 mu pak bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, neboť pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu v období od 16. 11. 2024 do 6. 12. 2024. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, které Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, zamítla. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu s návrhem na přiznání odkladného účinku, Městský soud v Praze však žalobě odkladný účinek nepřiznal. Žalobci byla stanovena lhůta k vycestování od 1. 8. 2025 do 30. 8. 2025 a byl mu vydán výjezdní příkaz s platností od 14. 8. 2025 do 30. 8. 2025. Žalobce toto rozhodnutí nerespektoval, neopustil území smluvních států a od 31. 8. 2025 do 1. 10. 2025 pobýval na

území ČR bez platného oprávnění k pobytu. Dne 1. 10. 2025 se dostavil k žalované, aby řešil svoji pobytovou situaci. Žalovaná následně rozhodla o zajištění žalobce výše uvedeným rozhodnutím.

[2] Rozhodnutí o zajištění napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců a žalobce zajistila proto, že se na území ČR pohyboval opakovaně neoprávněně. Nebylo možné opomenout ani to, že v době zajištění již nabylo právní moci i rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žalobě proti návratovému rozhodnutí. Žalovaná se zabývala souhrnem konkrétních okolností případu. Skutečnost, že se žalobce opakovaně vždy po uplynutí lhůty k vycestování dostavoval ke správnímu orgánu řešit svoji pobytovou situaci namísto, aby vycestoval, odmítl využít institutu dobrovolného návratu a současně tvrdil, že potřebuje další čas na zakoupení letenky, podle krajského soudu svědčí o tom, že nehodlal respektovat uloženou povinnost k vycestování. Proto je zřejmé, že podmínky zajištění žalobce ve smyslu § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly splněny. Krajský soud, stejně jako žalovaná, neshledal ani důvody pro uplatnění zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Z jednání žalobce je zřejmé, že nemá v úmyslu respektovat uložené návratové rozhodnutí a z území ČR nehodlá vycestovat. Při podání vysvětlení dne 1. 10. 2025 neuvedl žádné konkrétní kroky k vycestování, odmítl dobrovolný návrat a pouze zdůrazňoval existenci dalších probíhajících soudních řízení. V rámci uvedených soudních řízení však byly zamítnuty návrhy na přiznání odkladného účinku žalobám a nelze se na ně odvolávat. Žalobce opakovaně pobývá na území ČR po uplynutí lhůty k vycestování, aniž by činil jakékoliv kroky ke skutečnému opuštění území. Uplatnění zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců proto nelze považovat za dostatečně účinné. Odůvodnění nepřijetí finanční záruky považoval krajský soud za přezkoumatelné, neboť z protokolu o podání vysvětlení je zřejmé, že žalobce jako nejvyšší možnou částku, kterou může poskytnout, uvedl 50 000 Kč. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně rozepsala náklady spojené s nuceným vycestováním ve výši téměř 200 000 Kč a vysvětlila, že žalobcem uvedená částka je zcela nedostačující. Krajský soud neshledal ani porušení § 3 správního řádu, skutkový stav žalovaná zjistila dostatečně.

II.

[3] Žalobce (stěžovatel) rozsudek krajského soudu napadl kasační stížností. V ní v první řadě uvádí, že krajský soud se nevypořádal s uplatněnými žalobními námitkami. Nereagoval na námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu a zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, podle kterého žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav. V řízení nedošlo k posouzení nabídky finanční záruky, ani záruky, že se žalobce bude zdržovat na konkrétní adrese a osobně se hlásit policii ve stanovené době. Žalovaná tak rezignovala na zjištění bližších informací a krajský soud tento postup bez dalšího aproboval. Tím byl naplněn i kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť krajský soud měl napadené rozhodnutí zrušit. Pochybení krajského soudu lze rovněž spatřovat v nedostatečném posouzení právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V žalobě bylo namítáno, že nejsou splněny zákonné podmínky pro zajištění. Krajský soud při posuzování této otázky dospěl k nesprávnému právnímu závěru. Zajištění má povahu výjimečného prostředku, pokud

pokračování

nepostačuje uložení mírnějšího opatření. Stěžovatel poskytl zcela konkrétní záruky a nebyly tak splněny podmínky pro jeho zajištění.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznila, že stěžovateli byla uložena nejmírnější forma rozhodnutí o navrácení. Tuto povinnost přesto nesplnil a nadále na území pobýval neoprávněně v období od 31. 8. 2025 do 1. 10. 2025, kdy čekal na rozhodnutí soudu o přiznání odkladného účinku žalobě. Stěžovatel poté nijak nedoložil, že má skutečný zájem odcestovat, a jeho tvrzení o tom, že je připravený vycestovat dobrovolně, je v rozporu se skutkovým zjištěním týkajícím se jeho pobytové historie. Stěžovatel již v rámci podání vysvětlení uvedl, že je schopen složit na tzv. finanční záruku nejvýše 50 000 Kč. Podle žalované nemělo význam stěžovateli sdělit částku, kterou považuje za dostatečnou pro složení finanční záruky. S ohledem na požadovanou výši finanční záruky 198 820 Kč nepovažovala žalovaná nabídku stěžovatele za adekvátní. Stěžovatel také odmítl institut dobrovolného návratu. Podle žalované je zřejmé, že stěžovatel neměl v úmyslu z území ČR dobrovolně vycestovat a zajištění bylo v dané situaci jediným prostředkem, jak zajistit výkon rozhodnutí. Předchozí využití zvláštních opatření není nezbytnou podmínkou pro následné zajištění cizince. Žalovaná dostatečně zjistila skutkový stav a byly naplněny zákonné podmínky pro zajištění. Stěžovateli již byla stanovena lhůta k vycestování a opakovaně ve lhůtě nevycestoval. Rozhodnutí o zajištění nebylo automatismem, ale důsledkem předchozího jednání stěžovatele. Žalovaná se zabývala osobními, majetkovými a rodinnými poměry stěžovatele, stejně jako dopady do jeho soukromého a rodinného života.

III.

[5] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve přijatelností kasační stížnosti (v dané věci rozhodovala u krajského soudu samosoudkyně). Pokud kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, je třeba ji odmítnout pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Pro věcný přezkum by bylo nutné, aby řešená právní otázka měla přesah nad rámec konkrétního případu z důvodu 1) neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury nebo 2) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28).

[6] Žádná z těchto podmínek zde splněná není a kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Argumentace stěžovatele svým obsahem předně míří na nedostatky odůvodnění napadeného rozsudku. Judikatura již podrobně vymezila kritéria nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatečné zdůvodnění. Za nepřezkoumatelný bude považován rozsudek, ze kterého není patrné, jaký skutkový stav vzal orgán rozhodující ve věci za rozhodný, jakým způsobem postupoval při utváření právního závěru a proč považuje argumentaci účastníka řízení za nesprávnou (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, či ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75, obdobně též nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06). V projednávané věci je zřejmé, jaké skutečnosti a argumenty vzal krajský soud v potaz, jak se s nimi vypořádal a své závěry zdůvodnil. Ačkoliv argumentace

krajského soudu a jeho samotné posouzení věci je poměrně stručné a částečně přebírá závěry žalovaného, z rozsudku je seznatelné, jak krajský soud na podstatu žalobní argumentace reagoval. V tomto směru tedy Nejvyšší správní soud neshledal vady takové intenzity, které by svědčily přijatelnosti kasační stížnosti, ostatně i sám stěžovatel závěry krajského soudu věcně zpochybňuje.

[8] Stěžovatel dále namítal, že v řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a nebyla dostatečně posouzena jeho ochota podrobit se mírnějšímu opatření namísto zajištění. Při hodnocení zákonnosti postupu žalované ve vztahu k uplatnění zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců vzal krajský soud v potaz, že žalobce opakovaně pobýval na území ČR bez pobytového oprávnění, nerespektoval pravomocné rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU a nevycestoval z území ČR, přestože mu byla opakovaně stanovena lhůta k vycestování. Současně odmítl využít dobrovolného vycestování ani nečinil žádné kroky ke skutečnému opuštění území. Takové hodnocení krajského soud zjevně není rozporné s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který již dříve konstatoval, že *„[v]olba mírnějšího opatření, než je zajištění cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění (vycestování). Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění (vycestování) se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude jeho výkon mařit, nelze přistoupit k aplikaci zvláštních opatření“* (např. rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2025, č. j. 9 Azs 177/2024-36, bod 28 a tam citovaná judikatura). Krajský soud i žalovaná dostatečně odůvodnily, proč na základě předchozího jednání stěžovatele nebylo možné využít zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců a bylo nutno přistoupit k jeho zajištění podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

[9] Co se týče stěžovatelem zdůrazňovaného posouzení jeho nabídky složit tzv. finanční záruku podle § 123b odst. 1 písm. b) a § 123c zákona o pobytu cizinců, vycházel krajský soud z toho, že stěžovatel nabídl částku 50 000 Kč. Z protokolu o podání vysvětlení ze dne 1. 10. 2025 přitom vyplývá, že tato částka je nabízena jako maximální. S ohledem na vyčíslenou výši nákladů spojených s nuceným vycestováním stěžovatele krajský soud shodně se žalovanou shledal tuto částku jako nedostatečnou. I tyto závěry jsou v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který již dříve uvedl, že nabídka složení finanční záruky ve výši 10 000 Kč může být i za situace slibu složení vyšší částky s ohledem na pobytovou historii cizince a další skutečnosti neadekvátní. Za potřebné považoval zohlednění důvodů zakládajících pochybnosti o vhodnosti a vůbec možnosti uložení zvláštních opatření, jakož i kritérií pro stanovení výše finanční záruky, kterými jsou náklady na zprostředkování eskorty policistů, na jejich letenky, ubytování a stravu v daném státě, náklady na letenku cizinci atd. (usnesení NSS ze dne 30. 1. 2025, č. j. 10 Azs 223/2024-27, bod 17). Na druhou stranu Nejvyšší správní soud rovněž dovodil, že i poměrně vysoká navržená částka má mít v rámci odůvodnění správního rozhodnutí odraz v míře individualizace posouzení možnosti uložení finanční záruky. V určitých situacích proto ani poměrně vysoká navržená částka nepostačí vzhledem k předešlému chování cizince (viz rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 Azs 94/2017-26, bod 31). Stěžovatel v rámci správního řízení nenabídl poskytnutí finanční záruky ve vyšší částce než výše zmiňovaných 50 000 Kč. Ani při posouzení stěžovatelem nabízené částky 50 000 Kč jako nedostatečné se

pokračování

proto krajský soud ani žalovaná nedopustily zásadního pochybení s ohledem na očekávané náklady na nucené vycestování stěžovatele a neexistující nabídku adekvátní částky jako finanční záruky.

[10] Při posuzování možnosti uložení zvláštních opatření pak ani nelze dospět k tomu, že by měl správní orgán v každém jednotlivém případě ve vztahu k cizinci poučovací povinnost. Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-56, bod 41, nepovažoval poučení za nezbytné zejména v situacích, kdy správní orgán shledá existenci skutečností, které efektivnost užití mírnějších opatření vylučují.

[11] Závěry krajského soudu (byť stručnější), učiněné v dané věci v návaznosti na jeho skutková zjištění, které v kasační stížnosti nyní stěžovatel zpochybňuje, jsou přezkoumatelné a logické. Krajský soud tyto závěry navíc alespoň v základu zdůvodnil, a to s odkazem na příslušnou právní úpravu a za použití existující judikatury. Nejvyšší správní soud v projednávané věci proto k podstatě a východiskům odůvodnění napadeného rozsudku nemá výhrady svědčící přijatelnosti kasační stížnosti. I kdyby snad krajský soud z hlediska sporných otázek dílčím způsobem pochybil, nešlo by o hrubé pochybení při výkladu způsobem, který by vyžadoval zásah kasačního soudu (např. usnesení NSS ze dne 11. 8. 2023, č. j. 8 As 120/2022-28). K tomu je třeba připomenout, že je to především krajský soud, který je oproti Nejvyššímu správnímu soudu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek (rozsudky NSS ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79, bod 21, či ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020-52, bod 23). Detailní posuzování stěžovatelem předestřených dílčích otázek by pak popíralo samotný smysl institutu přijatelnosti kasační stížnosti, jak byl popsán výše.

IV.

[12] Z napadeného rozsudku je podle Nejvyššího správního soudu patrné, že závěry krajského soudu jsou v souladu s východisky ustálené judikatury. Krajský soud vypořádal podstatu všech žalobních bodů a nedopustil se zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[13] Co se týká nákladů řízení, odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost je na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti druhem zjednodušeného věcného přezkumu rozhodnutí krajského soudu (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, bod 18). Stěžovatel v řízení úspěch neměl a nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2026

Milan Podhrázký
předseda senátu